

Istenem, szükségem van rád, hogy taníts napról napra, minden napnak a következménye és szükséglete szerint. Add meg nekem, Uram, a lelkiismeretnek azt a tisztaságát, amely csak a te sugallatodat érzi és fogja fel. Fülem süket, nem hallom hangodat. Szemem homályos, nem látom jeleidet. Csak te tudod élessé tenni szememet, megtisztítani és megújítani szívemet. Taníts meg arra, hogy ott üljek lábadnál, és hallgassam a szavadat. (Szent John Henry Newman)

Urunk megkeresztelkedése B 2024

Iz 42,1-4.6-7; ApCsel 10,34-38; Mk 1,7-11

Ajándék a Lélek erejében

(Az igazi ajándék) Amikor a pásztorok meghallották a Kisjézus születését hírül adó angyalok örömeinek, fáradtságot, álmoságot legyőzve rögtön a betlehemi barlanghoz siettek. Mindegyik ajándékot is vitt magával. Később odaterelték bárányaikat és attól kezdve ott maradtak a barlangistálló körül. A pásztorokkal kispásztorok, azaz gyerekek is mentek. Ők is vittek ajándékot. Mindenki azt, ami a szívének a legkedvesebb volt. **Egy pásztorlányka kopott kis kukoricacsuhé babáját adta a kicsi Jézusnak.** Később szemtanúi lehettek annak is, amikor megérkeztek napkeletről a háromkirályok. Amikor hatalmas tevéikkel, teljes díszkísérettel megjelentek, igencsak meglepődtek a pásztorok. Gazdag ajándékokat tettek a jászol elé, így hódoltak a kis Király előtt. Nem győztek csodálkozni az egyszerű népek. Kicsit szégyellték is magukat, hiszen ők ehhez képest csak értéktelen semmiséget adhattak. **A kislány, aki kukoricababát adta, csak nézte elszürkült kis babáját a fényesen csillogó ajándékok között, aztán elsírta magát és elbújt a sarokban.** Észrevette ezt a Szűzanya és így szólt hozzá: „Ne sírj kislány, hiszen a legszebb ajándékot te adtad a Fiamnak. Az ajándék ugyanis nem attól válik értékessé, hogy milyen szépen csillog, hanem, hogy mi lakik annak az embernek a szívében, aki adta. Mindenki, aki ajándékával a szívét is odaadta Jézusnak, olyan örömet szerzett, ami soha nem múlik el és élete során őt, magát is boldogítani fogja...” Bennünket is a jóság, a szeretet és a remény csillaga vezet. Most számunkra sem maradt más feladat, minthogy átadjuk ajándékainkat.

Embert látunk, aki teveszőr ruhában, a sivatag csendjében él, János az ő neve. Kicsit érdes a hangja, prüszkölünk, míg a Jordán folyó kanyarulatánál víz alá nyom bennünket, de vágyunk hozzá. Mert azt reméljük, hogy szabadulást hoz. Keresztelő János egy érdekes vizes szertartásban fejezi ki programját a Jordán folyó partján, lenyom a víz alá, majd megfulladunk. Megtisztulást, lepucolást, régi, önző énünk megfullasztását hirdeti, és azt mondja, hogy ez csak a kezdet. Hagyjunk fel a régi bűnös étellel, és kezdjünk egy újat, tisztát.

Ezután a Messiásról mesél: az Eljövendő, Igazi, az Erős, tűzbe, lobogó szellemben márt majd bennünket, és kivág, kiszór tűzre dob minden pelyvát, haszontalan gyomot, terméketlen fügefát. Lehet, hogy még a mi életünkben, és most kell tenni valamit érte. Nocsak, már itt is van. Átveszi a stafétabotot Jánostól. És engedi magát alányomni a Jordánban, beáll a bűnbánók sorába, a sor végére. A Keresztelő némi szabadkozás után megmártja a vízben.

® János Lélekben szolgált Epifánia=megmutatkozott Isten!

Eltelt 2000 év, szétnézünk a világban, azt látjuk ugyanabba folyóba lépünk, ma is vannak korlátok, határok, gátak, sorompók. Vajon ki szabadíthat meg bennünket, ki tudja végre feltörni a gátakat, legyőzni a bűnt? Nem tetszik a világ sodródása egy korlátok, erkölcsi határok nélküli társadalom felé. Mi nem elfutunk a világból, nem akarjuk kiirtani a világot. Életünkkel János és Jézus példájára meg akarjuk szentelni, újjászületésre, megújulásra bírni a világot, ahol minden embernek helye van. **Mit jelent számomra Jézus keresztsége?** Az elsők, János és András felteszik neki a kérdést: Mester, hol lakol? És egész éjszaka nála maradtak, beszélgetnek, majd nyomába szegődtek, de úgy, hogy már másnap hívják testvéreiket: Jakabot és Pétert. És elindul az újjászületés lassú folyamata: Újjászületés vízzel és Szentlélekkel, a kiengesztelődés útja a világgal. Az apostolok a keresztelkedést nem úgy hozzák el, mint egy régi sztorit, hanem, mint lelkükben ma is élő valóságot, mely megtanít az ellenség szeretetére. A fájdalmas kereszt útja egyben a föltámadás és új erkölcsi élet Krisztusban. Mindez igen nehéznek tűnik.

Jézus keresztsége és a mi keresztségünk a bennünket megváltoztató, a mi lelkünket megtisztító és megszentelő. *Keresztelkedésekor Jézus megtisztít bennünket az újjászületés vizében, lemos minden bűnt. Majd szent vérével a szeretet kiomló vérében megmos bennünket. Egybegyűjt, kegyelmet, erőt ad.* A világ olyan, amilyen, az eredeti bűntől sebzett, de Isten csodálatos teremtménye, mert megáldotta és jónak látta és ezt a jóságot nem vonta vissza. A közeledésnek két oldala van. Ha a világ ma sem, jobb, és nem lesz jobb, mit tehetünk? Életünk alakíthat rajta, megszentelődünk és újjászületünk a keresztség megtisztító fürdőjében, ez erőt ad. Lélekben szolgálom megmutatkozom Isten!

Az Úr Jézusnak nem volt szüksége arra, hogy felvegye a keresztséget, mégis megtette: egy lett közülünk, vállalta az emberi sorsot azért, hogy **segítsen embernek lennünk**. Mert ez a legnagyobb feladat. *Egyszer valaki elment egy híres remetéhez, akit nagyon tisztelt, és azt kérdezte tőle: – Hogyan lehetnék olyan nagy ember, mint te? – Miért akarsz nagy lenni? Embernek lenni is elég nagy teljesítmény – felelte a remete.* Gyakran találkozunk olyan példaképekkel, akiknek nem sok közük van az emberséghez. Az emberi mivoltából kivetkőzött ember akkor kezdett távolodni önmagától, amikor hátat fordított Istennek, aki teremtette őt, és maga is felöltötte az emberi természetet, hogy életünkbe belépve segítsen visszatalálnunk önmagunkhoz. *Az élet értelme ebben rejlik: felismerem Isten akaratát, amely megegyezik a lelkem mélyén rejlő, egy életen át*

*tartó felfedezés útján megismert hiteles vágyaimmal. Hosszú út vezet a
kicsinységet is vállalni tudó nagyság felé.*